

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/271/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116209644
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7116209644.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobkyne I. U., nar. X.XX.XXXX, Y., S. XX, proti žalovanému M. U., nar. XX.XX.XXXX, Y., S. XX, zast. JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, Advokátska kancelária, Košice, Štúrova 20, o vylúčenie žalovaného z užívania nehnuteľnosti, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 24C/112/2016-219 z 1.2.2018 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania proti žalobkyni v rozsahu 100%.

2. Žalobkyňa sa žalobou z 29.4.2016 domáhala vylúčenia žalovaného z užívania rodinného domu súp. č. XXXX, stojaceho na pozemku parc. č. XXX a z užívania pozemkov parc. č. XXX o výmere 265 m², zastavané plochy a nádvoria a parc. č. XXX o výmere 351 m², záhrady, v kat. území Q., na S. XX v Y., evidovaných na liste vlastníctva č. XXX, na tom skutkovom a právnom základe, že manželstvo sporových strán bolo rozvedené rozsudkom, právoplatným 4.4.2016. Spoločne so žalovaným majú v podielovom spoluvlastníctve vyššie špecifikovanú nehnuteľnosť. Uznesením Okresného súdu Košice I 17C/85/2016-14 z 30.3.2016 bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktorým súd uložil žalovanému, aby do právoplatného rozhodnutia v konaní o vylúčenie žalovaného z užívania predmetných nehnuteľností dočasne do nich nevstupoval a zároveň žalobkyni uložil povinnosť podať návrh vo veci samej do 30 dní. Žalobkyňa uviedla, že spolužitie so žalovaným je dlhodobé problémové. Žalovaný sa prakticky hneď po svadbe začal ku nej správať nepekne, urážal ju, ponižoval, bol majetnícky a žiarlivý, čo narušilo ich spoločenský život. Pri prerábaní domu nerešpektoval jej názor, začal piť a jeho správanie sa zhoršovalo, začal ju sácať o zem, mal denne vypité, trieskal dverami. Následne sa im narodila druhá dcéra, potom sa opakovalo to isté. Fyzicky ju napadol, rozbil jej telefón, hrubo jej nadával. Viackrát na polícii hlásila psychické týranie. Dňa 16.10.2015, keď mal postrážiť deti, opil sa do bezvládneho stavu, deti plakali a keď prišla domov, hrubo jej nadával už pred vystresovanými deťmi. Po podaní návrhu na rozvod sa z jeho strany vystupňoval psychický nátlak, urážky, nadávky a ponižovanie. Žalobkyňa začala mať problémy s jedlom, veľmi schudla, v noci zle spala. Večer ju bolelo brucho. Žalovaný vyžadoval sex, čo ona odmietala a žalovaný sa hneval, neskôr sa prispôsobila, čo ju veľmi ponižovalo a zraňovalo. Po niekoľkých fyzických napadnutiach vyhľadala lekárske ošetrovanie (15.4.2015 a 20.4.2015). Dňa 24.2.2016 vyhľadala odbornú psychiatrickú pomoc u MUDr. Z. I.. Zároveň navštevovala aj Psychosociálne centrum v Košiciach. Násilné správanie manžela oznámila orgánom činným v trestnom konaní dňa 15.4.2015, ktoré bolo kvalifikované ako priestupok. Naposledy podala oznámenie na políciu dňa 16.2.2016. Dňa

18.3.2016 vyšetrovateľ začal trestné stíhanie pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby, ktoré sa vedie pod sp.zn. ČVS:ORP-484/1-VYS-KE-2016. Ďalšie spolužitie so žalovaným sa stalo neznesiteľným a s ohľadom na život a zdravie žalobkyne a jej detí nepredstaviteľným. Vzhľadom na dlhodobu pretrvávajúce násilné správanie má žalobkyňa dôvodné obavy o svoj život a zdravie. Správanie žalovaného je pod vplyvom alkoholu nevyspytateľné. Na základe predbežného opatrenia sa žalovaný zo spoločného domu odsťahoval. Pre prípad, že súd dospeje k právnenému názoru, že z dôvodu existencie podielového spoluvlastníctva sporových strán k predmetnej nehnuteľnosti nie je možné rozhodovať o vylúčení z užívania analogicky s použitím ust. § 146 ods. 2 a § 853 ods. 1 Občianskeho spolunažívania, navrhla, aby súd rozhodol o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva sporových strán tak, že nehnuteľnosť prikáže do jej výlučného vlastníctva, bez povinnosti vyplatiť žalovanému náhradu za odstupujúci spoluvlastnícky podiel.

3. Súd, po vykonanom dokazovaní, vychádzajúc z § 146 ods. 2, uviedol, že použitie právneho prostriedku upraveného v tomto ust. je možné s použitím analógie legis podľa § 853 ods. 1 Obč. zák. aj v prípade, ak vlastnícke právo manželov, resp. bývalých manželov k bytu či domu má charakter podielového spoluvlastníctva. V danom prípade, vykonaným dokazovaním mal za nesporne preukázané, že konanie žalovaného - t.j. fyzické a psychické násilie, ktorého sa mal podľa žaloby dopúšťať voči žalobkyni - tvorilo skutkový základ obvinenia žalovaného z trestného činu (zločinu) týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona. Týmto skutkovým základom bolo, že žalovaný mal od roku 2008 do 17.5.2016 opakovane spôsobiť žalobkyni psychické a fyzické utrpenie a to pravidelným a neustále sa stupňujúcim ponižovaním, pohŕdavým správaním, neustálym sledovaním, vyvolávaním stresu, sácaním a drganím. Citujúc znenie § 208 ods. 1 Trest. zák., urobil záver, že v danej veci nebolo sporné, že trestné stíhanie, vedené proti žalobcovi pre vyššie uvedený trestný čin, bolo právoplatne zastavené ešte v prípravnom konaní, z dôvodu, že skutok, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie, nie je zločinom týrania blízkej osoby a zverenej osoby, ani žiadnym iným trestným činom v zmysle Trestného zákona a zároveň, nie je ani dôvod na postúpenie veci na priestupkové prejednanie. Poukázal na to, že je pravdou, že súd v civilnom sporovom konaní v zmysle § 193 C.s.p. nie je viazaný rozhodnutím o zastavení trestného stíhania (nejde totiž o rozhodnutie príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ho spáchal). Vzhľadom na okolnosti a charakter posudzovanej veci to však neznamená, že by takéto rozhodnutie, takýto výsledok trestného konania, nemal pre civilné sporové konanie o vylúčení z užívania veci zásadný význam a že by súd naň nemal prihliadať. V uvedenej súvislosti súd poukázal na dikciu ust. § 208 ods. 1 Trest. zák., z ktorej je zrejmé, že pre naplnenie znakov trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby sa vyžaduje preukázanie existencie určitej formy fyzického alebo psychického násillia, ktoré dotknutej osobe spôsobuje fyzické alebo psychické utrpenie jedným z konaní podľa písm. a) až e) tohto ust. To znamená, že pre naplnenie oboch skutkových podstát - podľa § 208 ods.1 Trest. zák., ako aj podľa § 146 ods. 1 Obč. zák. - sa vyžaduje preukázanie existencie násillia, ktoré spôsobuje fyzické alebo psychické utrpenie. Urobil záver, že ako to nesporne vyplynulo zo záverov trestného konania, nebolo dokázané protiprávne konanie žalovaného zodpovedajúce objektívnej stránke trestného činu, v jeho konaní neboli dokázané uvedené zákonné znaky zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby. Na základe uvedeného dospel k záveru, že nebol splnený základný predpoklad, vyžadovaný § 146 ods. 1 Obč. zák. pre vylúčenie alebo obmedzenie žalovaného v užívaní spoločnej nehnuteľnosti, t.j. existencia psychického alebo fyzického násillia žalovaného voči žalobkyni. Konštatoval, že argumentácia, ktorú žalobkyňa uplatnila v tomto konaní, je totožná s argumentáciou, ktorú uplatnila v rámci trestného konania, vrátane riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov proti rozhodnutiu o zastavení trestného stíhania. Dôkazné prostriedky, ktoré navrhla vykonať žalobkyňa v tomto konaní, sú totožné s dôkaznými prostriedkami, ktoré boli vykonané v trestnom konaní. Žalobkyňa v tomto konaní rovnako poukazovala na závery znaleckého posudku C.. D. U., že vykazuje symptómy týranej ženy, ako aj na vlastnú výpoveď v spojení s výpoveďami ňou navrhnutých svedkov z jej prostredia. Žalobkyňa zároveň pomerne rozsiahlo polemizovala len s tými závermi a vyjadreniami znalkyne C.. D. U., ktoré neboli v súlade s jej tvrdeniami. Súd zdôraznil, že žalobkyňa, aj ňou uvedení svedkovia však boli vypočutí v rámci trestného konania, zároveň boli v trestnom konaní oboznámené priestupkové spisy a tieto dôkazy boli vyhodnotené jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach, spolu s ďalšími dôkazmi, vykonanými v trestnom konaní. Orgány činné v trestnom konaní nevychádzali pri hodnotení dôkazov len z tých, na ktoré poukázala žalobkyňa, ale zo všetkých dôkazov, ktoré boli vykonané, t.j. aj z výpovede žalovaného a svedkov z jeho prostredia, ďalej zo záverov znaleckého posudku tej istej súdnej znalkyne, ktorá posudzovala zvlášť osobnosť žalobcu a zvlášť osobnosť žalovaného a najmä z výpovede tejto znalkyne, z ktorej vyplynulo, že žalovaný nemá vo svojej osobnostnej štruktúre tendencie k agresívnemu, násilnému správaniu, ktoré k jeho osobe uviedla žalobkyňa, ktoré by zodpovedalo

hrubému, necitlivému a systematickému konania v úmysle privodiť duševné utrpenie s následkom spôsobeného ťažkého príkoria, resp. stavu duševnej bolesti. Je teda vysoko nepravdepodobné, že to bol žalovaný, kto vedome, cielene a najmä dlhodobo spôsoboval žalobkyňu traumou. Súd nevidel dôvod, aby dôkazy, ktoré boli vykonané v trestnom konaní, vzťahujúce sa k rovnakému skutkovému základu, mali byť opakované a inak vyhodnotené v civilnom súdnom konaní. Poukázal na to, že okresný prokurátor, krajský prokurátor, ako aj generálny prokurátor SR sa vo svojich rozhodnutiach s argumentáciou žalobkyne zaoberali. V tomto smere poukázal na rozhodnutia príslušných orgánov činných v trestnom konaní, ktorými bola posudzovaná dôvodnosť sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania, ako aj návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia prokurátora z dôvodu porušenia zákona. Uviedol, že prokurátor Krajskej prokuratúry Košice uznesením 1/1KP/37/17/8800-7 z 25.4.2017 sťažnosť žalobkyne proti uzneseniu okresného prokurátora o zastavení trestného stíhania ako nedôvodnú zamietol a Generálny prokurátor SR opatrením XVI/2 Pz 72/17/1000-7 zo 6.10.2017 upovedomil žalobkyňu o tom, že nezistil dôvody na zrušenie napadnutého rozhodnutia, pretože napadnutým právoplatným uznesením prokurátora, ani konaním, ktoré mu predchádzalo, nebol porušený zákon. Súd vyslovil presvedčenie o tom, že je neprípustné, aby základnú otázku, týkajúcu sa splnenia základného predpokladu pre vylúčenie žalovaného z užívania vecí - t.j. existenciu psychického a fyzického násillia, o ktorej orgány príslušné rozhodovať o tom, či takéto násillie žalovaný spáchal alebo nie, vyhodnotili tak, že ho nespáchal, posúdili opačne, resp. odlišne. Išlo by o ignorovanie resp. negovanie výsledku trestného konania. Poukázal na to, že ako to konštatuje prokurátor v odôvodnení uznesenia o zastavení trestného stíhania, vykonaným dokazovaním boli preukázané problémy v spolužití strán, ktoré sa často hádali, pričom išlo o obojstranné hádky, ktorých príčina spočívala v opakovanej a dlhodobej prestavbe ich domu. Išlo o bežné nezhody, ktoré mali stupňujúcu tendenciu z dôvodu pracovného a hlavne domáceho vyťaženia žalovaného, nevyhovujúcich podmienok spoločného rodinného spolužitia, spôsobených rekonštrukciou domu, striedaním obydlií, ako aj celkovým disharmonickým spolužitím manželov. Pokiaľ bolo ďalšie spolužitie žalobkyne so žalovaným z tohto dôvodu pre ňu neznesiteľné, nebolo tak z dôvodu, predpokladaného prvou časťou hypotézy zákonného ust. § 146 ods. 1 Obč. zák., t.j. z dôvodu psychického alebo fyzického násillia zo strany žalovaného. Zdôraznil, že samotná táto okolnosť však nemôže byť dôvodom na taký zásah do ústavne garantovaného vlastníckeho práva žalovaného, ktorého sa domáha žalobkyňa svojou žalobou. Napokon, súd poukázal aj na skutočnosť, že žalobkyňa, ktorá podala návrh na rozvod manželstva dňa 11.1.2016, v priebehu rozvodového konania nepoukázala na existenciu psychického a fyzického násillia zo strany žalovaného, napriek tomu, že 16.2.2016 podala na žalovaného trestné oznámenie a že podľa jej tvrdenia malo k nemu dochádzať dlhodobo, už od r. 2008 (skutkový základ obvinenia). Uvedená skutočnosť súdu vyplynula z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Košice I 11P 2/2016-52 zo 16.3.2016, ktorým súd manželstvo strán rozviedol. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne, že napriek výsledkom trestného konania, stále existuje hrozba fyzického alebo psychického násillia, t.j. že takéhoto konania sa žalovaný dopustí v budúcnosti, súd uviedol, že vzhľadom na závery trestného konania, v zmysle ktorých sa žalovaný takéhoto konania voči žalobkyňi nikdy nedopustil, je potom logickým záver, že takéto konanie z jeho strany nehrozí. Pojem „hrozba“ totiž predpokladá, že na základe určitých relevantných okolností je možné hovoriť o istej pravdepodobnosti, že k realizácii násillia skutočne v budúcnosti dôjde. Túto pravdepodobnosť hrozby násillia vylučujú závery znaleckého dokazovania z odboru psychológie, vykonaného v trestnom konaní, ako aj správy a závery ďalších znalcov a psychológov (PhDr. I. C. zo dňa 5.9.2014, 8.2.2016, 9.6.2016, PhDr. J. G. zo dňa 16.5.2016 a PhDr. D. U. zo dňa 30.6.2016). Poukázal na to, že aj napriek tomu, že všetky odborníčky použili inú testovaciu batériu, u žalovaného sa neprejavili žiadne odchýlky v oblasti psychosomatiky, ani v oblasti patológie. Psychológovia zhodne konštatovali, že v osobnostnej výbave žalovaného nie je zvýšená miera agresivity, tento nemá potrebu reagovať na nezhody fyzickou agresiou, ani zvýšenú potrebu verbálnej agresie. Žalovaný nie je agresívnou osobou, nemá narušené charakterové črty, ktoré sú typické u agresívnych jedincov. Čo sa týka sklonu k agresivite, v dotazníku agresivity nebola zistená patologická hodnota ani v jednej zo zložiek agresivity (verbálna, fyzická hostilita, zlostnosť). Zhrnúc uvedené, uzavrel, že žaloba nie je dôvodná a preto žalobu zamietol. S eventúalnym petitom, týkajúcim sa zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva sa súd nezaoberal, pretože rozhodol vo veci samej o primárnom petite žaloby (s použitím analógie podľa § 146 ods. 2 a § 853 ods. 1 Obč. zák.). O nároku na náhradu trov rozhodol podľa zásady úspechu v konaní v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p.. Žalovaný mal v konaní plný úspech, preto mu súd priznal náhradu trov konania proti žalobkyňi v rozsahu 100 %.

4. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa.

5. V odvolaní uviedla, že žalovaný po incidente, po ktorom bol uznaný za vinného zo spáchania priestupku voči občianskemu spolunažívaniu, sám začal navštevovať psychologickú ambulanciu (PhDr. C.). Mala za to, že takto sa nespráva človek, ktorého prvýkrát uznajú za vinného zo spáchania vyššie uvedeného a zvlášť, ak si tento skutok sám žalovaný nepriznával. To nemá logiku. Žalovaný toto urobil zámerne (pravdepodobne na radu svojej právnej zástupkyne), za účelom ukázať navonok, že on je v podstate bezchybný a nevinný. Aj keď vinným uznaný bol. Poukázala na to, že keď sa nejedná o znalecké dokazovanie nariadené súdom, tento „posudok“ vôbec nemal prvoinštančný súd brať do úvahy. Znalčka PhDr. U. pri svojej výpovedi pred orgánom činným v trestnom konaní (ďalej len OČTK) absolútne poprela skutočnosti, ktoré sama uvádza vo svojom znaleckom posudku. Toto je jednoducho odkontrolovateľné komparáciou predmetného posudku a samotnej výpovedi znalčky (súd má uvedené k dispozícii, preto to ďalej nerozvádza). K tomuto pripravila samostatné podanie na komoru znalcov na vysvetlenie, ako je možné uvádzať úplne protichodné závery v písomnom vyhotovení posudku a pri výpovedi pred OČTK. Uvedený znalecký posudok je podľa nej použiteľný len v predmetnom trestnom konaní, je prispôbený účelu trestného konania a preto je podľa nej v tomto konaní nepoužiteľný a jeho závery nepoužiteľné. Vytýkala súdu, že absolútne odignoroval viaceré lekárske správy, ktoré nespochybniteľne dokazujú, že došlo k viacnásobnému fyzickému útoku na jej osobu. Pri starostlivosti o dom (kde spláca množstvo platieb aj za žalovaného, toto je však predmetom iného podania), pri starostlivosti o dve deti, chodení do práce a pod. má iné starosti ako navštevovať po večeroch úrazovú chirurgiu s vymyslenými problémami. Ďalej uviedla, že súd rovnako odignoroval viaceré jej podania na PZ SR vo veciach násillia voči jej osobe zo strany žalovaného. To, že uvedené nevie hodnovernejšie preukázať neznamená, že sa uvedený skutok v reále nestal. Ak by chcela žalovanému škodiť, veci by si pripravila tak, aby to bolo možné preukázať. Toto však nikdy nebolo a nebude jej zámerom (narozdiel od žalovaného), preto na PZ SR, ako aj u lekára podala veci tak, ako sa odohrali, nič k tomu nepridala. Je logické, že samotné domáce násillie, resp. domáce týranie sa preukazuje ťažko, keďže sa väčšinou deje doma, bez svedkov. Absolútne popiera akékoľvek nevhodné správanie z jej strany voči PhDr. G.. Aj keď to právne s touto vecou nesúvisí, keďže to súd v odôvodnení uviedol uvádza, že k PhDr. G. išla na popud pracovníčok ÚPSVaR, ktoré ju inštruovali, načo má alebo nemá nárok. V tejto veci podala na PhDr. Sklenárovú samostatnú žalobu na ochranu osobnosti. Bude musieť preukázať svoje tvrdenia. Dôkazné bremeno je na nej. Opätovne však poukázala, že tento „znalecký posudok“ bol vyhotovený na objednávku žalovaného, preto je ako dôkaz rovnako neprípustný. Mala za to, že súd sa neúmerne zaoberal prípadnými trestnými dôsledkami v súvislosti s konaním, ktorého sa dopúšťal žalovaný v čase spoločného bývania. V predmetnom konaní neprebehlo znalecké dokazovanie. Ako posledné uvádza, že psychické, ako aj fyzické ataky na jej osobu sa dejú pod vplyvom alkoholu zo strany žalovaného. Žalovaný je pod vplyvom alkoholu každý deň a po požití alkoholu je vysoko agresívny a útočný. Za týmito tvrdeniami si stojí napriek akýmkoľvek „znaleckým posudkom“ a má za to, že pri skutočne nezávislom znaleckom posudku sa toto musí preukázať. Svedkami tohto pitia sú ich deti, ktoré otca odmietajú pre neustále pitie (okrem iného mu bol odobratý aj vodičský preukaz za alkohol). Na potvrdenie svojich slov uviedla email od sestry žalovaného, ktorá ho na jeho správanie a nadmerné pitie sama upozorňovala. Žiadala rozsudok v celom rozsahu zrušiť a žalobe vyhovieť, resp. rozsudok vrátiť na ďalšie konanie prvoinštančnému súdu.

6. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 375 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne posúdil, jeho odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani podané odvolanie žalobkyňou, ktorá v podstate v odvolaní opakuje skutočnosti, s ktorými sa súd prvej inštancie riadne a presvedčivo vysporiadal.

7. Aj keď žalobkyňa v odvolaní neuvádza konkrétne odvolacie dôvody, skutočnosti ňou uvedené sa dajú podradiť pod odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., t.j. že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Ani jeden z uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C. s. p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

10. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 C.s.p.

11. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

12. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalobkyne, v ktorom sa v podstate iba opakujú skutočnosti, s ktorými sa súd v odôvodnení napadnutého rozsudku presvedčivo a výstižne vyrovnal.

13. Z uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

14. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

15. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní neúspešná a žalovanému trovy odvolacieho konania nevznikli, preto stranám náhradu trov odvolacieho konania nebola priznaná.

16. Výsledok hlasovania - pomer hlasov : 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).